

Táto posledná tradícia potvrdzuje tú, ktorá je daná v „Záznamoch tajného učenia“. Zmieňovaná vojna medzi žltými a čiernymi ľuďmi sa týka zápasu medzi „synmi Božími“ a „synmi obrov“, alebo obyvateľov a mágov z Atlantídy. Konečné zhrnutie autora, ktorý osobne navštívil všetky ostrovy Polynézie a roky venoval štúdiu náboženstva, jazyku a tradícií takmer všetkých národov, je nasledovné: „Čo sa týka polynézskeho kontinentu, ktorý zmizol v čase posledných geologických katakliziem, jeho existencia spočíva na takých dôkazoch, že ak sme rozumní, nemôžeme pochybovať.“ Tri vrcholy tohto kontinentu – Sendvičové ostrovy, Nový Zéland, Veľkonočný ostrov – sú od seba navzájom vzdialené 1500 – 1800 líc (1 liga = cca 5,5 km) a skupina medziľahlých ostrovov – Viti, Samoa, Tonga, Foutouna, Ouvea, Marquesas, Tahiti, Poumoutou, Gambiers – sú samotné vzdialené od týchto okrajových bodov 700, 800 – 1000 líc (1 liga = cca 5,5 km). Všetci navigátori súhlasia, že okrajové a stredové skupiny

by nikdy nedokázali komunikovať s ohľadom na ich geografickú polohu, a s nedostatočnými prostriedkami k dispozícii. Je fyzicky nemožné prekonať také vzdialenosti v piroge... bez kompasu a cestovať mesiace bez zásob. Na druhej strane, domorodci zo Sendvičových ostrovov, z Viti a z Nového Zélandu, z centrálnych skupín, zo Samoa, Tahiti, atď., sa nikdy navzájom nepoznali, nikdy o sebe navzájom nepočuli, pred príchodom Európanov. A predsa každý z týchto národov tvrdil, že ich ostrov kedysi tvoril časť obrovsky rozsiahlej krajiny, ktorá sa rozprestierala smerom na západ popri Ázii. A zistilo sa, že všetci, keď ich dali spolu, hovoria rovnakým jazykom, majú rovnaké zvyklosti, zvyky, rovnaké náboženstvo. A na otázku: „Kde je kolíska vašej rasy?“ odpovedali tak, že natiahli ruku smerom k vychádzajúcemu slnku. Geograficky, tento popis trochu kolидуje so skutočnosťami v Tajných záznamoch; ale ukazuje na existenciu takých tradícií, a to je všetko, o čo sa človek stará. Pretože tak ako bez ohňa nie je žiaden dym, tak aj každá tradícia

musí byť založená na nejakej približnej pravde. Na náležitom mieste ukážeme, že moderná Veda plne potvrdzuje vyššie uvedené a tradície Tajného učenia s ohľadom na dva stratené kontinenty. Relikvie na Veľkonočnom ostrove sú napríklad najohromujúcejšie a najvýrečnejšie pamätníky prastarých obrov. Sú také veľké, ako sú tajomné; a človek si musí len obzerať hlavy kolosálnych sôch, ktoré zotrvali neporušené na tomto ostrove, aby v nich na prvý pohľad spoznal črty a charakter pripisovaný obrom Štvrtej rasy. Zdajú sa byť jedným odliatkom, hoci sú rôzne v črtách – zreteľne zmyslového (telesného) typu, ako sú Atlantáncia (Daityas a „Atalantians“) reprezentovaní v hindských knihách. Porovnajme tieto s tvármi niektorých kolosálnych sôch v strednej Ázii – napríklad tých neďaleko Bamian – portrétné sochy, tradícia nám hovorí o Budhoch patriacich k pôvodným Manvantaras; o tých Budhoch a hrdinoch, ktorí sú zmieňovaní v budhistických a hinduistických dielach, ako ľudia nesmiernej veľkosti, dobrí a svätí bratia

spomedzi ich zlých vlastných
bratov všeobecne,
ako Ravana,
obor kráľ z Lanka
bol bratom
Kumbhakarna;
všetci potomkovia bohov
prostredníctvom Rišiov
a takto ako „Titán
a jeho obrovské potomstvo“,
celé „z Neba prvé zrodené“.
Títo „Budhovia však
často pokazení
symbolickou reprezentáciou
veľkých uší,
ukazujú sugestívny rozdiel,
vnímaný na prvý pohľad,
medzi výrazom ich tvári
a tvári sôch
na Veľkonočnom ostrove.
Môžu byť jednej rasy –
ale tí prví sú
„Synovia Bohov“;
a tí druhí sú potomkami
mocných čarodejníkov.
Všetci títo sú však
reinkarnáciami
a okrem
neodvratného preháňania
v populárnych predstavách
a tradíciách,
sú to historické postavy.
Prečo žili?
Pred akým dlhým časom
žili tie dve rasy,
Tretia a Štvrtá
a ako dlho potom
rôzne kmene Piatej rasy
začali svoj boj, vojny
medzi Dobrým a Zlým?
Vo svojej 3. prednáške
(1887) profesor Sayce
z Oxfordu, hovoriac
o novo objavených
asýrskych a babylonských
cylindroch,
sa obšírne vyjadroval o Ea,
Bohu Múdrosti,
ktorého Berosus nazval
Oannes,

napoly človek, napoly ryba,
ktorý naučil
Babylončanov kultúre
a umeniu písma.
Tento Oannes, o ktorom,
iba vďaka
biblickej potope,
s datovaním sotva
1500 rokov pred n.l.
až dodnes uznávaným,
sa dnes hovorí
v tomto duchu:
„Jeho mesto bolo Eridu,
ktoré pred 6000 rokmi
stálo na brehoch
Perzského zálivu.
Jeho názov znamená
„dobré mesto“,
obzvlášť sväté miesto,
pretože bolo centrom,
z ktorého najskoršia
chaldejská civilizácia
podnikla svoju cestu na sever.
Keďže boh kultúry
bol reprezentovaný,
ako vychádza z mora,
bolo možné,
že kultúra, ktorej bolo
Eridu základom,
bola cudzieho pôvodu.
Teraz vieme,
že existovali styky
(komunikačné
a obchodné)
v úplne najskoršom období
medzi Chaldecami
a Sinajským polostrovom,
ako aj s Indiou.
Sochy objavené Francúzmi
v Tel-loh
(datované najneskôr
do obdobia 4000 r. pred n.l.)
boli vytvorené z mimoriadne
tvrdého kameňa
známeho ako diorit
a nápisy na nich
uvádzali, že tento diorit
bol privezený
z Mazanu –
t. j. Sinajského polostrova,

ktorý bol vtedy
ovládaný faraónmi.
Sochy sú známe
podobnosťou všeobecnému
štýlu dioritových sôch
Chefréna, staviteľa
druhej pyramídy,
zatiaľ čo podľa
pána Petrie, jednotka
miery vyznačená
v pláne mesta,
ktorú jedna z postáv
v Tel-loh
drží v lone,
je rovnaká
akú používali
stavitelia pyramíd.
Teakové drevo bolo
objavené v Mugheire,
či v chaldejskom meste Ur,
hoci to drevo je špeciálnym
indickým produktom;
pridajte k tomu, že
starobylý babylonský zoznam
odevov uvádza sindhu,
alebo ‘muslins’ opisovaný
ako ‘rastlinné šaty’.
Muslin, najznámejší dnes
ako Dacca muslin,
známy v Chaldea
ako Hindu (Sindhu)
a teakové drevo používané
4000 r. pred n. l.